

Waakzaam.
Dienstbaar.
Kwetsbaar.

Met deze drie woorden nam een collega afscheid van Mario Prospero.
Een van de talloze reacties op ons intranet, die eerste dagen van dit jaar.
Zijn overlijden en de tragische wijze waarop maakten veel emoties los.

Verbijstering voerde de boventoon.
De onmacht van de taal om dit te bevatten.
Spreken voelde zo zinloos, maar zwijgen was geen optie.
Een jonge vent in de bloei van zijn leven...
Zo gruwelijk onrechtvaardig.

Collega's in alle delen van het land leefden als één familie mee.
Vanwaar dat breed gedeelde gevoel een maatje kwijt te zijn?
Ook al kenden de meesten Mario niet persoonlijk.
Waarom toonden zo velen in de buitenwereld oprecht hun medeleven?
Tot aan de burgemeester, de moskee in de Haagse Schilderswijk en het gerechtshof toe?
Ik denk om wie Mario was.
Om wat hij uitstraalde.

Iemand met van jongs af aan een droom.
Bij de politie werken.
Iemand die anderen een veilig gevoel bezorgde en zichzelf wegcijferde.
Een relaxte rots in de branding.
Oprecht begaan met wie hulp behoefde.
Goed van tongriem gesneden.
Een ad rem gevoel voor humor.
Relativerende grappen die de kwetsuren verzachten waaraan politiemensen niet ontkomen.

Als zo'n levenslustige stem zo bruuft verstomt, dan laat dat een diep spoor na.
Zeker in het bureau aan de Haagse Heemstraat.
Mario's thuisbasis sinds de dag in 2010 waarop hij instroomde.

Een team dat lief, leed en lach deelde.
Dat een doffe dreun opliep.

Maar tijdens mijn bezoek – in die dagen en later – zag ik ook een team met veerkracht.
Dat de pijn verbeet en gaandeweg de butsen uitdeukte.
Dat verderging.
Lief, leed en lach delend.
De geest van Mario gedachtig.

De impact van zijn sterven had volgens mij een tweede reden.
Het tijdstip van dit noodlottige dienstongeval – nieuwjaarsnacht.
De jaarwisseling is steeds minder feest.
Al helemaal voor hulpverleners.

Politiewerk zonder risico bestaat niet.
Elke naam in deze Tuin van Bezinning bevestigt die waarheid.
Elke dag leggen politiemensen hun leven en welzijn in de waagschaal.
Ook al staan we daar niet voortdurend bij stil, we weten dat elke dienst kan eindigen in een drama.

Niet alleen Mario Prosperi, maar ook Ferry Bakx doordringt ons daarvan.
Bruut vermoord op Bonaire, terwijl hij de gemeenschap probeerde te beschermen.
Zijn bijdrage verdient evenzeer ons respect.
De tranen van zijn nabestaanden zijn eveneens onze tranen.

Het noodlottige ongeval van Mario speelde zich af tegen het decor van oud en nieuw.
Juist door die context kwam zijn dood extra hard en confronterend binnen.
Wangedrag en vernielzucht bepalen jaar in, jaar uit indringender de sfeer.
Vuurwerk van het kaliber handgranaat maakt het er niet fraaier of gezelliger op.
Laat staan veiliger.
Ongeremde woede en blind geweld tegen de politie en wie verder bij nood te hulp schiet.

Velen vragen zich op oudejaarsochtend af of – en in welke mate – zij de strijd ongeschonden doorstaan.
Dat vind ik echt niet normaal meer.
En gelukkig velen met mij.
Het is geen probleem van politie, brandweer en ambulancediensten.
De samenleving is aan zet en de tijd dringt.

Daarom namen we het initiatief tot de conferentie “Vijf voor twaalf”.
Later deze maand buigen we ons gezamenlijk over veilig werken tijdens de jaarwisseling.
Tijdens Vijf voor twaalf verschijnen een paar relevante studies.

Op ons verzoek onderzocht TNO de explosieve kracht van zwaar vuurwerk.
De Politieacademie bestudeerde – net als de Onderzoeksraad voor Veiligheid – de
jaarwisseling over een langere periode.

Wij willen bij politiek en burgers de risico's agenderen die hulpverleners lopen.
Wat doet de samenleving tegen het steeds intensere geweld?
Hoe herstellen wij met elkaar het respect dat hulpverleners toekomt?
Het respect dat zij nodig hebben om te kunnen doen wat hen te doen staat.

'Je bent niet meer
daar waar je was,
maar overal waar wij zijn.'

Met deze mooie zin zei een andere collega Mario vaarwel.
Een op alle, in deze tuin herdachte namen toepasselijke zin.

Wij dragen die namen in ons mee.
Vandaag op deze plek van bezinning.
Morgen en de overige dagen waar we ook gaan of staan.

Omdat wij niet kunnen, willen en zullen vergeten wie ze waren.
Wie ze voor ons nog altijd zijn.
Omdat onze samenleving niet mag vergeten wat zij stuk voor stuk hebben bijgedragen.
Onbaatzuchtig en tegen wat voor hoge prijs.

Vanuit de gedrevenheid om in het uniform van de Nederlandse politie iets te betekenen
voor een ander. Wie, wat, waar, wanneer en hoe dan ook.

Waakzaam.
Dienstbaar.
Kwetsbaar.